

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 79.312 van 17 maart 1999

A. 62.706/VI-14.046

In zake : **het Rijksinstituut voor Ziekte-
en Invaliditeitsverzekering
(RIZIV),**

Tervurenlaan 211
1150 Brussel,

tegen :

VERMEULEN Marc,
Kwartellaan 52
1170 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 10 maart 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering de nietigverklaring vordert van de beslissing van 24 januari 1995 waarbij de Commissie van beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle, het hoger beroep van dokter VERMEULEN gegrond heeft verklaard en de klacht die de Dienst voor geneeskundige controle op 30 augustus 1993 aan de Controlecommissie gericht heeft, ongegrond heeft verklaard;

Gelet op arrest nr. 68.964 van 22 oktober 1997, waarbij de debatten worden heropend;

Gezien het verslag van 1 september 1998 van Mevr. DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 18 september 1998, waarbij de neerlegging van het dossier en van dat verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 februari 1999, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 3 maart 1999;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mevr. ANSIAUX, adjunct-adviseur, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. LEBLICQ, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het andersluidend advies van de heer Eric THIBAUT, adjunct-auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep vermeld zijn in arrest nr. 68.964 van 22 oktober 1997;

Overwegende dat bij arrest nr. 68.964 in de volgende bewoordingen de exceptie van niet-ontvankelijk-

heid verworpen is en de heropening van de debatten bevolen is :

" Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat het beroep niet-ontvankelijk is, op de grond dat het beroep op 10 maart 1995 is ingesteld door de leidend ambtenaar van de Dienst voor geneeskundige controle en de beslissing om het beroep in te stellen pas op 31 maart 1995 door het comité van de Dienst voor geneeskundige controle is goedgekeurd;

Overwegende dat artikel 141, 17°, van de wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen bepaalt : "Het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle is er mede belast :

(...)

17° te beslissen over de rechtsvorderingen binnen zijn bevoegdheid.

In geval van dringende noodzaak kan de leidend ambtenaar van de Dienst voor geneeskundige controle beslissen over de rechtsvordering. Die vordering wordt ter goedkeuring aan het Comité voorgelegd op zijn eerstvolgende vergadering. Indien die goedkeuring wordt geweigerd, dient van de ingestelde vordering afstand te worden gedaan;"

dat de leidend ambtenaar in casu op 9 maart 1995 besloten heeft het beroep in te stellen en zijn beslissing op de volgende vergadering, namelijk op 31 maart 1995, aan het comité ter goedkeuring voor te leggen; dat de dringende noodzakelijkheid gerechtvaardigd was; dat de goedkeuring van het comité kon worden gegeven nadat het beroep was ingesteld; dat de exceptie van niet-ontvankelijkheid niet kan worden ingewilligd;

Overwegende dat verzoeker een enig middel ontleent aan de schending van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 19 van het koninklijk besluit van 12 december 1990 houdende nadere organisatie van de Controlecommissie, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV, en van de Commissie van beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV, in zoverre het dispositief van de aangevochten beslissing op een onvolledige of onjuiste motivering berust, wat neerkomt op een ontstentenis van motivering;

Overwegende dat de eerbiediging van de rechten van verdediging vereist dat de debatten worden heropend, opdat de partijen nadere uitleg over dat middel kunnen

verstrekken in het licht van artikel 35 van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering, zoals dat artikel gewijzigd is bij de programmawet van 22 december 1989, aangezien de strekking van die wijziging slechts door de verzoekende partij in haar laatste memorie ter sprake is gebracht,";

Overwegende dat de verzoekende partij in haar enige middel aanvoert dat het dispositief van de bestreden beslissing op een onvolledige of onjuiste motivering berust; dat ze stelt dat in verband met het eerste bezwaar dat de Dienst voor geneeskundige controle omtrent het niet kennen van de betekenis van de voorgeschreven analyse heeft opgeworpen, de Commissie van beroep dat bezwaar heeft verworpen op grond van de bevinding dat dokter VERMEULEN weliswaar vaak, maar niet systematisch om de hem ten laste gelegde analyse heeft verzocht, terwijl die motivering niets te maken heeft met het onderwerp van het geschil, aangezien het feit dat één keer, systematisch of geregeld maar niet systematisch een analyse is voorgeschreven, niets aan de aard van het bezwaar verandert; dat ze de Commissie van beroep bovendien ten laste legt dat ze zich niet uitdrukkelijk over de verwerping van het bezwaar heeft uitgesproken en dat ze heeft opgemerkt dat van alle hematologische voorschriften van dokter VERMEULEN er slechts één - de basofiele granulaties - tegen hem als grief is opgeworpen, terwijl er hoe dan ook fouten begaan zijn; dat ze in verband met het tweede bezwaar dat de Dienst voor geneeskundige controle heeft opgeworpen aangaande het van meet af voorschrijven van aanvullende analyses zonder dat verstoringen van de basisparameters bekend zijn, stelt dat dit bezwaar gebaseerd is op unanieme medische vakliteratuur en op het advies van hoogleraren; dat ze stelt dat de commissie, die heeft opgemerkt dat dokter VERMEULEN altijd een grondig medisch onderzoek doet vóór hij een analyse aanvraagt, geoordeeld heeft over een zaak die

buiten haar bevoegdheid valt en dat de motivering van haar beslissing geen verband houdt met het debat, aangezien dokter VERMEULEN nooit ten laste is gelegd dat hij analyses voorschrijft zonder zijn patiënten eerst te onderzoeken; dat ze voorts stelt dat de Commissie van beroep ten onrechte verklaard heeft dat geen enkele wet of verordening de ten laste gelegde onderzoeken van meet af aan verbiedt, terwijl artikel 73 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, ertoe strekt misbruik van de mogelijkheden die door de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen worden geboden, tegen te gaan; dat ze in verband met het derde bezwaar over het voorschrijven van verouderde of onbelangrijke analyses, namelijk absolute eosinofilie, thymol, Kunkel, lipidogram, niet-veresterde vetzuren, fosfolipiden, naast andere, doeltreffender analyses, de Commissie van beroep ten laste legt dat ze haar beslissing gebaseerd heeft op de mogelijke tegenstrijdigheid van de adviezen van twee academische autoriteiten die uitsluitend betrekking hebben op het lipidogram en niets zegt over de andere voorschriften, zonder dat blijkt dat de argumentatie voor het lipidogram impliciet ook voor die andere voorschriften geldt;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar processtukken voorts opmerkt dat de bodemrechter weliswaar soeverein beslist over de waarde en de bewijskracht van de bewijsmiddelen die hem worden voorgelegd, maar dat de Raad van State op basis van de motivering van zijn beslissing moet kunnen nagaan of hij wel acht heeft geslagen op alle bewijsmiddelen die hem waren voorgelegd; dat ze erop wijst dat de Commissie van beroep onder meer moest oordelen of dokter VERMEULEN al dan niet verouderde en onbelangrijke analyses had voorgeschreven, naast andere doeltreffender analyses; dat hoewel er verschillende analyses inzake klinische

biologie in het geding waren, de Commissie van beroep het bezwaar alleen uit het oogpunt van het lipidogram onderzocht heeft en beslist heeft dat een verschillend standpunt van twee artsen, zelfs van twee specialisten, op zich niet voldoende is om te besluiten dat een voorschrift verouderd is en dat ze aldus niet met alle bewijsmiddelen die haar waren overgelegd, rekening heeft gehouden; dat ze aanvoert dat de Commissie van beroep, aangaande het verwijt aan het adres van dokter VERMEULEN dat hij de betekenis van een voorgeschreven analyse niet kende, niet heeft opgemerkt, hetzij dat hij die verstrekking niet had voorgeschreven, hetzij dat hij het bewijs leverde dat hij de betekenis ervan kende, en dat zij haar beslissing omtrent dat bezwaar dus niet wettig gemotiveerd heeft; dat ze stelt dat de Commissie van beroep bij het afwijzen van het derde bezwaar uitsluitend vermeld heeft dat dokter VERMEULEN, volgens de verklaringen van patiënten en geneesheren-specialisten, de patiënt altijd grondig onderzocht alvorens een analyse aan te vragen, terwijl de Commissie van beroep dokter VERMEULEN aldus "vrijspreekt" van een telastelegging die tegen hem niet bestond; dat hem immers niet wordt verweten dat hij analyses inzake klinische biologie voorschrijft zonder de patiënten eerst te onderzoeken, wat een overtreding zou zijn van artikel 24, § 12, van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen en onder de bevoegdheid zou vallen van de beperkte kamer van het Comité van de dienst voor geneeskundige controle; dat hem echter wel wordt verweten dat hij in weerwil van artikel 35 van de wet van 9 augustus 1963, bepaalde aanvullende analyses heeft voorgeschreven waarvan het nut in tweede instantie alleen in geval van verstoringen van de basisparameters blijkt;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd is :

" 1. Het voorschrijven van medische analyses waarvan dokter VERMEULEN de betekenis niet zou kennen

Aangezien de Commissie van beroep op dat punt geoordeeld heeft dat ze in staat moest worden gesteld een honderdtal analyseaanvragen te onderzoeken die dokter VERMEULEN tijdens de beschouwde periode, namelijk tussen 1 december 1990 en 19 december 1991, had gedaan, waarbij die aanvragen betrekking zouden moeten hebben op willekeurig gekozen patiënten die in een reeks consulten of bezoeken van de eiser in beroep op elkaar volgen en waarbij, als al die aanvragen niet kunnen worden verkregen via het hoofdlaboratorium waaraan dokter VERMEULEN zijn analyseaanvragen had gericht, de dossiers van een honderdtal willekeurig gekozen patiënten die volgens het consultenboekje van de eiser in beroep evenwel op elkaar volgen, aan de Commissie van beroep zouden moeten worden voorgelegd en dat daaruit, per dossier, de aangevraagde biologie-analysen zouden moeten worden gelicht;

Aangezien dokter VERMEULEN als conclusie opmerkt dat de dienst voor geneeskundige controle, in tegenstelling met wat aan die dienst was gevraagd, een steekproef heeft genomen door zijn onderzoek te beperken tot de periode van 3 december 1990 tot 11 maart 1991, en dat bepaalde patiënten buiten beschouwing zijn gelaten, waarvoor die dienst als enige reden aanhaalt dat als de steekproef betrekking had gehad op honderd patiënten, zoals was gevraagd, zou zijn gebleken dat slechts 73 % van de aanvragen op hematologie-analysen betrekking had;

Aangezien uit het onderzoek van het dossier van de Dienst voor geneeskundige controle blijkt dat dokter VERMEULEN weliswaar vaak om een analyse van basofiele granulaties heeft verzocht, maar dat hij die niet systematisch heeft voorgeschreven, waarbij op te merken valt dat van alle voorschriften die betrokkene voor hematologie heeft uitgeschreven, het voorschrift voor een analyse van basofiele granulaties het enige is dat hem ten laste wordt gelegd;

2. Het voorschrijven van verouderde of onbelangrijke analyses

Aangezien de Commissie van beroep heeft opgemerkt dat die kenschetsing haar leek te zijn gebaseerd op, hetzij de overigens niet-overeenstemmende adviezen over het lipidogram die aan de hoogleraren BALASSE en HARVENGT waren gevraagd, hetzij verwijzingen uit medische verhandelingen en aangezien ze heeft vastgesteld dat de vragen die aan die hoogleraren waren gesteld, haar niet waren voorgelegd, terwijl ze de Dienst voor geneeskundige controle wou horen over de redenen waarom volgens die dienst op basis van de

genoemde adviezen kan worden gesteld dat lipidogrammen verouderd zijn;

Aangezien de Dienst voor geneeskundige controle nu aanvoert dat hij nooit gesteld heeft dat lipidogrammen - hoewel dokter VERMEULEN ten laste wordt gelegd dat hij met die analyse heeft gewerkt - van een verouderd voorschrijfgedrag zouden getuigen;

Aangezien uit een louter meningsverschil van twee artsen, ook al zijn het specialisten, niet kan worden afgeleid dat een voorschrift verouderd is;

3. Aanvragen om van meet af aanvullende analyses te laten uitvoeren, zonder dat verstoringen van de basisparameters bekend zijn

Aangezien de Commissie van beroep heeft vastgesteld dat de begrippen "aanvullend onderzoek" en "basis-onderzoek" niet omschreven zijn, zodat de bezwaren hoofdzakelijk blijken te berusten op individuele meningen, waarbij blijkbaar geen enkele wet of verordening zulke onderzoeken voetstoots verbiedt;

Aangezien, zoals dokter VERMEULEN onderstreept, uit het dossier van de Dienst voor geneeskundige controle blijkt dat de meeste patiënten aan wie deze dienst inlichtingen heeft gevraagd, hebben verklaard dat dokter Vermeulen altijd een geneeskundig onderzoek deed vóór hij enige analyse aanvraagde;

Aangezien dokter VERMEULEN voor zover nodig verklaringen in de debatten brengt die uitgaan van praktizerende specialisten in de geneeskunde naar wie hij patiënten heeft verwezen en die bevestigen dat hij deze patiënten eerst grondig had onderzocht :

Aangezien artikel 35 van de wet van 9 augustus 1963 alleen een sanctie stelt op het uitvoeren of voorschrijven van onnodig dure of overbodige verstrekkingen;

Aangezien uit het dossier dat thans aan de Commissie van beroep is voorgelegd, geenszins kan worden opgemaakt dat uitdrukkelijk vaststaat dat in het onderhavige geval zulke verstrekkingen zijn verricht;

Aangezien er op zijn minst grote twijfel blijft bestaan die in het voordeel van de eiser in beroep moet zijn;

Aangezien het beroep bijgevolg gegrond moet worden verklaard;

(...)".

Overwegende dat artikel 35 van de wet van 9 augustus 1963, zoals het is gewijzigd bij de programmawet van 22 december 1989 en bij de wet van 20 juli 1991 houdende diverse sociale bepalingen, dat artikel 73 van de voornoemde gecoördineerde wet van 14 juli 1994 geworden is, aldus luidt :

" De geneesheer en de tandheeskundige oordelen in geweten en in volle vrijheid over de aan de patiënten te verlenen verzorging. Zij zullen erover waken toegewijde en bekwame geneeskundige verzorging te verstrekken in het belang van de patiënt en rekening houdend met de door de gemeenschap ter beschikking gestelde globale middelen. Zij zullen zich onthouden van het voorschrijven van onnodig dure onderzoeken en behandelingen, alsook van het verrichten of laten verrichten van overbodige verstrekkingen ten laste van de regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen.

De andere zorgverleners dan deze bedoeld in het eerste lid, dienen zich eveneens te onthouden van het uitvoeren van onnodig dure of overbodige verstrekkingen ten laste van de regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen wanneer zij gemachtigd zijn zelf het initiatief tot deze verstrekkingen te nemen.

Het onnodig dure karakter van onderzoeken en behandelingen en het overbodig karakter van verstrekkingen dienen geëvalueerd te worden in vergelijking met de onderzoeken, behandelingen en verstrekkingen die een zorgverlener voorschrijft, verricht of laat verrichten in gelijkaardige omstandigheden.

(...)" ;

dat artikel 142, § 1, eerste lid, van dezelfde gecoördineerde wet aldus luidt :

" Bij de Dienst voor geneeskundige controle wordt een Controlecommissie ingesteld die, onverminderd de bevoegdheden van de tuchtrechtelijke organen, belast wordt met het vaststellen van de tekortkomingen inzake de bepalingen van artikel 73, tweede, derde en vierde lid.

(...)

§ 2. Bij de Dienst voor geneeskundige controle wordt een Commissie van beroep ingesteld die tot opdracht heeft uitspraak te doen over de hogere beroepen ingesteld tegen de beslissingen van de Controlecommissie.

(...)"

dat artikel 157 van dezelfde gecoördineerde wet het volgende bepaalt :

" Bij vaststelling van een tekortkoming inzake de bepalingen van artikel 73, vorderen de in artikel 142 bedoelde commissies, onverminderd straf- of tuchtrechtelijke vervolgingen, de uitgaven met betrekking tot de prestaties welke door de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen werden ten laste genomen, geheel of gedeeltelijk terug van de zorgverlener.

Samen met deze terugvorderingen kunnen zij de toepassing van de derdebetalersregeling voor de verstrekkingen door de betrokken zorgverlener verstrekt, verbieden.

(...)"

Overwegende dat uit de voornoemde bepalingen blijkt dat de bevoegdheid om misbruiken in verband met verstrekkingen vast te stellen, onverminderd straf- of tuchtrechtelijke vervolgingen, krachtens de programmawet van 22 december 1989 is opgedragen aan de Controlecommissie die is ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV;

Overwegende dat de Commissie van beroep van de dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV een administratief rechtcollege is; dat ze krachtens artikel 149 van de Grondwet haar beslissingen met redenen moet omkleden; dat de Raad van State, zonder zijn beoordeling evenwel in de plaats te stellen van die van de Commissie van beroep en zonder zich in medische beoordelingen te mengen, dient na te gaan of de bestreden beslissing wettig is, inzonderheid in het licht van het aangevoerde middel tot nietigverklaring,

namelijk in het licht van het verwijt dat de motivering onvolledig of onjuist is;

Overwegende dat de Commissie van beroep de drie bezwaren die de Dienst voor geneeskundige controle tegen dokter VERMEULEN heeft opgeworpen, heeft onderzocht en als ongegrond heeft beschouwd en tot de slotsom is gekomen dat uit het dossier dat haar is voorgelegd, geenszins duidelijk kan worden opgemaakt dat dokter VERMEULEN onnodig dure of overbodige verstrekkingen heeft voorgeschreven of dat er op zijn minst grote twijfel blijft bestaan;

Overwegende dat weliswaar, zoals overigens in de bestreden beslissing zelf wordt opgemerkt, "artikel 35 van de wet van 9 augustus 1963 alleen een sanctie stelt op het louter verrichten of voorschrijven van onnodig dure of overbodige verstrekkingen", maar dat toch erop moet worden gewezen dat in hetzelfde artikel 35 staat hoe moet worden bepaald of een verstrekking onnodig duur of overbodig is, namelijk door die te vergelijken met wat een zorgverlener in soortgelijke omstandigheden voorschrijft, verricht of laat verrichten; dat de Commissie van beroep zich dus op dat criterium behoorde te baseren om te beoordelen of de bezwaren tegen Dr. VERMEULEN fout waren; dat de Controlecommissie zich overigens met name op dat criterium gebaseerd heeft toen ze op bladzijde 7 van haar verslag heeft verwezen naar de "manier waarop analyses moeten worden voorgeschreven" :

- " Om de klinische biologie goed te benutten, moet de voorschrijvende arts :
- rekening houden met de klinische en anamnestiche gegevens van de patiënt;
 - de voorgeschreven analyses kennen.
- Bijgevolg moet de voorschrijvende arts voorkomen dat verouderde analyses worden verricht en dat analyses waarvan de resultaten normaal blijven in de tijd, nodeloos worden overgedaan. Voorts moet hij aanvullende biologische analyses weldoordacht

voorschrijven, nadat hij variaties in de biologische basisparameters heeft vastgesteld.";

Overwegende, wat het eerste bezwaar betreft, dat het niet-kennen van de betekenis van voorgeschreven analyses, inzonderheid van de analyses betreffende basofiele granulaties, relevant is om te kunnen oordelen of de genoemde voorschriften eventueel overbodig waren; dat in casu de Commissie van beroep eerst heeft vastgesteld dat Dr. VERMEULEN de analyse van basofiele granulaties "vaak" heeft aangevraagd en vervolgens alleen heeft opgemerkt dat hij dat niet systematisch heeft gedaan; dat het al of niet systematisch voorschrijven van die analyse niet ter zake doet om te kunnen beslissen of Dr. VERMEULEN de betekenis van bepaalde analyses eventueel niet heeft gekend, noch om te kunnen beslissen of de genoemde voorschriften eventueel overbodig waren; dat het al of niet systematisch voorschrijven in casu inzonderheid niet indruist tegen de bekentenis die Dr. VERMEULEN heeft gedaan toen hij op 25 juni 1991 is gehoord en die hij heeft bevestigd toen hij op 3 december 1992 is gehoord, waarbij hij gezegd heeft dat hij "in die tijd geen onderscheid tussen basofielen en basofiele granulaties heeft gemaakt" en dat hij sindsdien in een beperkt aantal gevallen voorschrijft, waarbij hij er voortaan niet meer van uitgaat dat deze analyse "deel uitmaakt van een normaal hematologisch onderzoek", maar nog alleen geïndiceerd is in geval van een vermoeden van loodvergiftiging en bij kankerpatiënten; dat de Commissie van beroep zich bij het beoordelen van de vraag of het onderzoek eventueel overbodig is, hoe dan ook had moeten baseren op het criterium dat in het genoemde artikel 35 vervat is en, naar het voorbeeld van de Controlecommissie, voor elk onderzocht geval had moeten beoordelen wat een voorzichtige zorgverlener zou hebben voorgeschreven, in plaats van zich tevreden te stellen met een statistische evaluatie die bovendien

meer dan summier en op zich niet veelzeggend was; dat de motivering van de Commissie van beroep in verband met dat bezwaar niet afdoende is;

Overwegende, wat het derde bezwaar betreft, dat aanvragen om van meet af aanvullende analyses, zonder dat er verstoringen van de basisparameters bekend zijn, alleen in aanmerking mogen worden genomen als onderzocht wordt wat een voorzichtige zorgverlener in soortgelijke omstandigheden zou hebben voorgeschreven; dat de Commissie van beroep, die in casu geweigerd heeft zulks voor elk onderzocht geval concreet na te gaan zoals in het genoemde artikel 35 wordt voorgeschreven en die zich ertoe beperkt heeft in abstracto op te merken dat de begrippen "basisonderzoek" en "aanvullend onderzoek" niet omschreven zijn en het niet verboden is de genoemde "aanvullende" onderzoeken van meet af voor te schrijven, het bepaalde in het genoemde artikel 35 heeft overtreden en haar beslissing niet overeenkomstig de wet met redenen heeft omkleed;

Overwegende dat het middel gegrond is, aangezien de Commissie van beroep twee bezwaren om niet afdoende redenen heeft verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 24 januari 1995, waarbij de Commissie van beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering het hoger beroep van dokter VERMEULEN gegrond heeft verklaard, en door de beslissing van 9 februari 1994 van de Controlecommissie te

vernietigen, de klacht die de Dienst voor geneeskundige controle op 30 augustus 1993 aan de Controlecommissie heeft gericht, ongegrond heeft verklaard en de kosten voor het geschil ten laste van de Dienst voor geneeskundige controle heeft gebracht.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden overgeschreven in de registers van de Commissie van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt naar de anders samengestelde - Commissie van beroep verwezen.

Artikel 4.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij VERMEULEN.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op zeventien maart 1900 negenennegentig door :

de HH. CLOSSET, kamervoorzitter,
HANSE, staatsraad,
LEWALLE, staatsraad,
HARMEL, griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.